

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΔΝΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδούσαντος τόν 'Θωνα κατά την κάθοδο του στην 'Ελλάδα Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφóρου Νέζερ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

αιματηρή αυτή σκηνή, όχι μόνο δέν άρεσε σέ μένα, αλλά και με καταστράφε. Δέν μπορούσα να συμβιβάσω με τίς άρχές μου περι δικαιοσύνης τή θανατική έκτέλεσι του καπετάν-Λάμπρου, ό όποιος πέθανε άδίκαιος και άκαπολόγητος.

Έπί πολύν καιρό, μάλιστα, απέφευγα να συναναστρέφωμαι τόν Χατζήχρηστο, γιατί ένωιωθα γι' αυτόν τώρα ένα είδος άπεχθείας. Κάθε φορά που τόν έβλεπα, θυμόμουν τήν αίματοβαμμένη φουστάνέλλα του και τόν ξανά-βλεπα με τήν φαντασία μου, όπως ήταν τή στιγμή που κρατούσε στά χέρια του τό κομμένο κεφάλι του άπαρηγοού του.

Και όμως όλοι με διαθεβαίωσαν πώς είχε άποδειχθί πληρέστατα ή προδοσία του καπετάν - Λάμπρου κι' ότι ήταν άξιος του θανάτου που τού είχε επιβληθί. Γιατί όι δυό στρατιώτες που είχαν φύγει πρό ήμερών από τό στοασιπέδó μας για να γίνουσι δήθεν ληστές, είχαν φύγει με τήν συγκατάθεσι του Χατζήχρηστó και τήν ήμέρα του θóνου είχαν ξαναγυρίσει φέροντας μαζί τους, έκτός από άλλες άποδείξεις και τίς αυτόγραφους έπιστολές του καπετάν - Λάμπρου που άπεδεικνυαν όλοφάνερα τήν προδοσία του.

Ό Χατζήχρηστóς διάταξε ν' αλάτισουν καθαρά τό κεφάλι του προδóτου, τό τίλιξε σέ μία προβιά και τό έστειλε στό Ναύπλιο στό θασιλεία, μαζί με μία έγγραφο έκθεσι, τήν όποία, έκτός άπ' τόν ίδιο, υπέγραψαν και δώδεκα από τούς καπεταnéους του.

Η 'Αντιβασιλεία όμως έστειλε στό Χατζήχρηστο τήν ακόλουθη άπάντησι:

«Τέτοιες άπιστολές δέν ήνε καθόλου ενάσιστες στό βασιλεία. Ό Χατζήχρηστóς πρέπει στό έξής ν' άποφύγη τέτοιες διαότητες. Η 'Ελλάς είνε πιά ταχτικό κράτος, στό όποιο πρέπει να ισχύη ό νόμος και κάθε ένοχος πρέπει να παραδίδεται στό δικαστήρια για να δικάζεται. Έν τούτοις, ότι έγινε αυτήν τή φορά έγινε καλά, γιατί ή άπο'είξεις τής προδοσίας του ένόχου ήσαν πληρέστατες. Δέν πρέπει όμως να επαναληφθί τό ίδιο και στό μέλλον».

Όταν ό ψυχογιός του Χατζήχρηστóτου Παναγιώτης του διάβασε τό έγγραφο αυτό τής 'Αντιβασιλείας, ό Χατζήχρηστóς άρχισε να θλασσημάθι γιατί περίμενε να τόν άνταμειψουν και να τόν επαινέσουν γι' αυτό που είχε κάνει.

— Ό διάβολος να πάρη όλους τούς καλαϊαράδες ! έλεγε. Ποτέ δέν θα προκόψουν μ' αυτούς τούς νόμους ταν.

ΚΕ'

ΣΤΟΥΣ ΛΗΣΤΑΣ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΤΑΜΟΥ

Όταν ξαναγύρισα στάς Πάτρας μετά τό τέλος τής έκστρατείας μαζί με τό Χατζήχρηστο κατά τών ληστών, έμπαθα ότι ό λόχος μου είχε φύγει για τό Μεσολόγγι και διατά-

χθηκε να πάω κι' έγώ.

Άλλά, επειδή δέν εύρισκα πλοίο, άποφάσισα ν' ακολουθήσω μαζί με τόν ύπνρέτη μου έναν μικρό όμιλο στερεοελλαδιτών έμπόρων, που έπρόκειτο να πάνε στό Μεσολόγγι διά ξηράς, περνώντας από τό Ρίο στό 'Αντίριο.

Είμαστε όλοι δεκάτέσσερες. Έπειδή όμως όι ληστές τής Στερεάς 'Ελλάδος δέν άστεινόντουσαν, ό μοίραρχος Πατρών μήνυσε στό φρούραρχο Ναυπάκτου να στείλη στό 'Αντίριο δυό χωροφύλακες για να μας συνοδεύσουν. Τό ταξίδι μας ως τό Μεσολόγγι έγινε υπό τίς καλύτερες συνθήκες κι' ούτε ληστές συναντήσαμε πουθενά, ούτε και κανένα άλλο έμπόδιο. Μόλις όμως έ'τασα στό Μεσολόγγι, έμαθα ότι ό λόχος μου βρισκόταν στί Βόνιτσα και διατάχθηκε να πάω κι' έγώ εκεί.

Γήν τιραμονή τής άναχωρήσεώς μου, καθώς περιφερόμουν στους δρόμους τό Μεσολογγίου, συνάντησα ένειδος άπροσδόκητα, τό συμπατριώτη μου δόκτορα Μύλλερ, που τό 'Ελληνες τόν άποκαλούσαν Κλεφτόγιατρο και για τόν όποιο μιλισα έν έκείνησι άφ προηγούμενο κεφάλαιο.

— 'Υ'σπητέ μου γιατρέ, πώς έ'σαι ; τού φώναξε, τίνοντας τού τό χέρι μου.

— 'Ίρησε για μία άγγαρεία... Με προσκάλεσε για μάρτυρα τό κακοεργοδικείο τής Βόνιτσας κι' άβριο τό ήρωα, πολύ ναρίς, θα φύγω για κεί μαζί μ' έναν άγωνιάτη.

— Τί ευχάριστη σύμπτωσης !... Κι' έγώ στή Βόνιτσα πηγαίνω, γιατί εκεί θρίσκειτα ό λόχος μου.θα συναντιδούσουμε λοιπόν !

— Ό ! Είμαι πολύ ευτυχής γι' αυτό ! έπτε ζω'ό'ό δόκτωρ.

Τά ευχάριστα γεγονότα είνε πάντοτε άπροσδόκητα. Τό άλλο πρωί, πολύ πόνιν ό ήλιος προβάλλη πίσω από τά θουά, ξεκινήσαμε καθόλα και τραθήσαμε, ακολουθώντας τήν παραλία πρός τό Αιτωλικό.

Έπί έξη ώρες εξακολουθήσαμε τό δρόμο μας χωρίς κανένα άπροσδόκητο γεγονός και κατά τό μεσημέρι φτάσαμε στό χωριό Στάμνα. Έκει έμπλωθήκαμε κάτω άπ' τόν ίσκιό ενός δέντρου και γευματίσαμε προχειρα κι' έπειτα εξακολουθήσαμε και πάλι τό δρόμο μας.

Έπειτα από δυό ώρων περίπου ήπιασι, φτάσαμε σ' ένα μικρό κι' όρημτικό ρυάκι, τό όποιο ποτίζει τήν κοιλάδα του Λόγγου. Δεξιά κι' άριστερά στό ρυάκι υπάρχουν πυκνότατοι θάμνοι, άνάμεσα στους όποιους περνάει και τό μονοπάτι.

Καθώς λοιπόν προχωρούσαμε στό μονοπάτι αυτό, άκούσαμε έξασμα μία έπιτακτική κραυγή:

— Στόν τόπο !

Άμέσως σταθήκαμε στή θέσι μας και σχεδόν συγχρόνως άκούστηκε και δεύτερη κραυγή:

— Βάλτε τ' άρματα κάτω !

Καταλάθαμε πώς είχαμε πέσει στα χέρια ληστών, όι όποιοι κρυμμένοι μέσα στους θάμνους, άόρατοι για μας, μας σημάδευσαν με τά όπλα τους. Έπρεπε λοιπόν να όπακούσουμε αν δέν θέλαμε να πάθουμε ότι είχε πάθει κι' ό λοχαγός Κράους. (Άκολουθεί)

Ό στρατηγός Χατζήχρηστóς